

Børne Blad

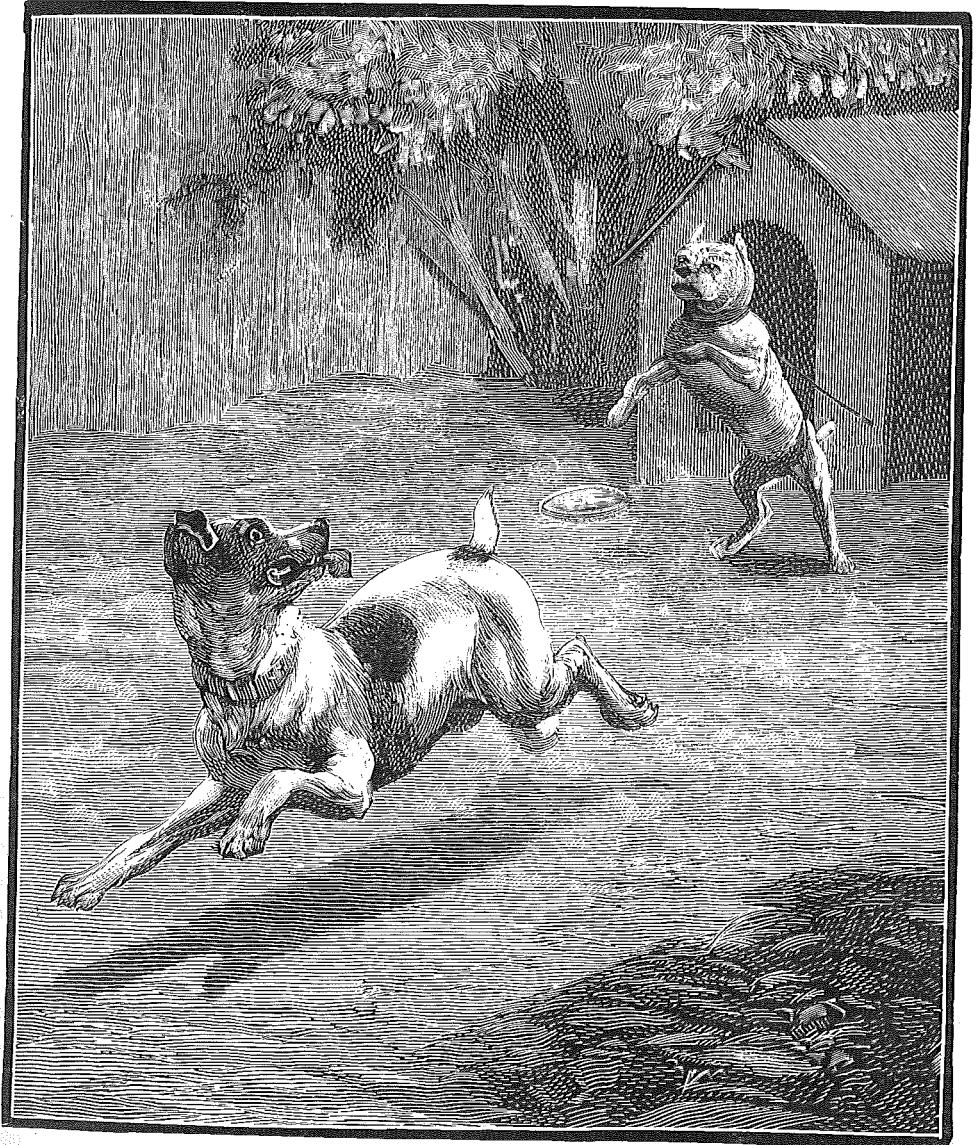

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 3.

15de januar 1893.

19de aarg.

Stop tyven!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Allt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Eneboeren i skoven.

En julefortælling.

4. De smaa trøstere og deres hjem.

Børnene saa forstrækkede paa ham med taarer i øinene — o, om de havde kunnet sige et trøstens ord til den gamle mand! Men de vovede ikke at forstyrre ham. Til sidst saa den gamle bedrøvet op. „Ja, det er gjengældelsen“, gjentog han.

Men da kunde ikke Lotte længere holde sig, men begyndte at fremsige nogle salmeord, hun nylig havde lært: „Ikke efter vore synder gjør han med os, og ikke efter vore misgjerninger betaler han os. Thi saa højt som himmelen er over jorden, saa mægtig er hans miskundhed over dem, som frygte ham. Saa langt som østen er fra vesten, lader han vore misgjerninger være langt fra os.“ Og Henrik fortsatte: „Vigesom en fader forbarmer sig over børn, saa forbarmer han sig over dem, som frygte ham.“

Det var for den gamle, som om han hørte englestemmer. „Endnu engang!“ bad han, og børnene maatte atter og atter fremsige det samme skriftord, og Lotte tilføiede: „Jesu Kristi, Guds søns blod, renses os fra al synd.“

Gamle Martin vilde denne dag næsten ikke lade børnene saa lov til at gaa igjen, og da de tilslut maatte afsted, blev han længe staaende og se efter de smaa stikelser, indtil de var forsvundne mellem træerne. Da gik han med et dybt suk ind i sit hus igjen; han syntes, at freden og kjærligheden havde

forladt ham sammen med børnene, og at han var ladet ganstke alene i den mørke skov.

Fra denne dag af var der knyttet et nyt kjærlighedens baand mellem børnene og den gamle mand, hvis historie havde grebet dem dybt i sjælen. Og saa da dagene blev kortere, og veien hen til den gamles lille hus ikke saa god, vedblev de at aflægge ham besøg om eftermiddagen og blev altid ventede med længsel. Det hændte dog aldrig igjen, at den gamle talte saa meget som hin søndag; han var atter igjen bleven taus og indesluttet og foretrak at lade børnene snakke, og selv at høre paa dem. Og de smaa snakkede om alt muligt; han fik vide alle baade smaa og store oplevelser i deres barneliv, de sang sine julesange for ham og fortalte ham de gamle kjendte bibelske fortællinger, som han for en del havde glemt under sit lange vilde liv, men som nu atter lidt efter lidt dukkede op i hans erindring. Ofte forsøgte de at saa ham til at aflægge et besøg hos deres forældre eller at gaa i kirke en søndag, men de fik altid et afvisende svar.

Disse besøg bragte de to smaa søkkende mangen glæde og afveksling. Men for deres hjem oprandt der mere og mere tunge dage. Eftersom den kolde aarstid rykkede frem, tiltog ogsaa faderens gigtmerter. Det blev nu ogsaa mere vanskeligt at skaffe det nødvendige til livet, og forældrene kunde ikke sjelden være nedtrykte. Hvor ofte i denne tid udtalte ikke Henrik for sin gamle ven ønsket om at være voksen, saa han kunde arbejde, og moderen ikke slide sig saaledes ud, og Lotte ønskede ikke mindre at være en stor pige, saa hun kunde pleie sin syge fader bedre. Og gamle Martin maatte søge at trøste sine smaa venner; han gjorde det kjærlig og taalmodig, saa godt han kunde.

En dag kom de i en meget ophidsset stemning til ham. Forældrene havde raadspurgt en berømt læge, og denne havde udtalt, at et ophold ved et større badested efter al sand-

synlighed vilde skjænke den syge hans sundhed tilbage. Dette var naturligvis herligt, og børnenes pine straalede, da de fortalte derom, men — men opholdet ved badestedet og sygebehandlingen der vilde koste saa mange penge, at forældrene havde fattet en beslutning, som børnene var i høi grad bedrøvede over. De vilde sælge sit hus! Allerede flere gange havde de fra forskellige kanter faaet forespørgsel, om de ikke vilde sælge det; men de havde altid svaret nei. Men nu havde de, omend med tungt hjerte, besluttet sig til at gjøre det. Moderen holdt sig kjæk, naar børnene saa det; men i virkeligheden var det usigelig haardt for hende at skulle forlade det kjære hus, hvori hendes forældre og bedsteforældre igjennem lange aarrækker havde boet. Og det var heller ikke med glæde, at hendes mand gjorde det. Og dog stod deres beslutning fast: „Sundhed er mere værd end hus og gaard. Om det er Guds vilje, skal vi være taknemmelige, om vi kan faa leiet os en liden bolig, og inderlig glade, om den snille papa igjen kan blive frisk“, sagde den trofaste hustru.

„O, Martin“, klagede den lille Lotte, „kunde ikke Gud gjort papa frisk igjen, uden at vi behøvede at sælge bort hus? Vi har jo bedet ham saa meget derom.“

„Jeg ved ikke, barn“, sagde den gamle, hvem ogsaa sagen gik til hjerte, og som forsøgte at trøste sine smaa venner og bringe dem paa andre tanker. Men det saaldt vanskeligt — atter og atter kom de til at tænke paa noget, som de var saa glade i derhjemme i det gamle hus, det var haven — efter deres mening fandtes der ikke paa lang afstand nogen have, som kunde maale sig med den; saa pen den var, og saa mange bær og frugter, som der var i den.

„Og nu er det snart jul“, sagde tilslut Henrik, som om derved det hele blev endnu værre.

„Alt, jul ja!“ ajentog Lotte langsomt.

„Og saa vil hele eders juleglæde blive

forstyrret“, sagde den gamle. „Og jeg, som havde tænkt mig det saa herligt, naar eders far atter engang blev frisk igjen. Da vilde ialfald I være helt ud lykkelige, mente jeg.“

„Og det er rigtigt slygt, at vi ikke er det“, udbrød Lotte med engang forstrækket. „O Henrik, naar blot papa bliver frisk, saa vil vi ikke være bedrøvede og sørge over huset.“

„Ja, hvis det bare hjælper, saa han bliver friskere“, sagde Henrik.

„O, det hjælper sikkert. Tror du, at Gud først vil tage bort hus fra os, og aligevel ikke lade det hjælpe? Jo, jo, det maa hjælpe.“

„Men saa kan vi ogsaa glæde os i julen“, sagde broderen.

„Ja, det er sikkert“, sagde Lotte, „og Jesus er jo ogsaa kommen for at gjøre os glade, naar vi er bedrøvede.“

„Børn, I har endnu ikke sunget for mig“, afbrød gamle Martin dem, og de to søstende istemte en vakker salme for ham.

(Sluttes.)

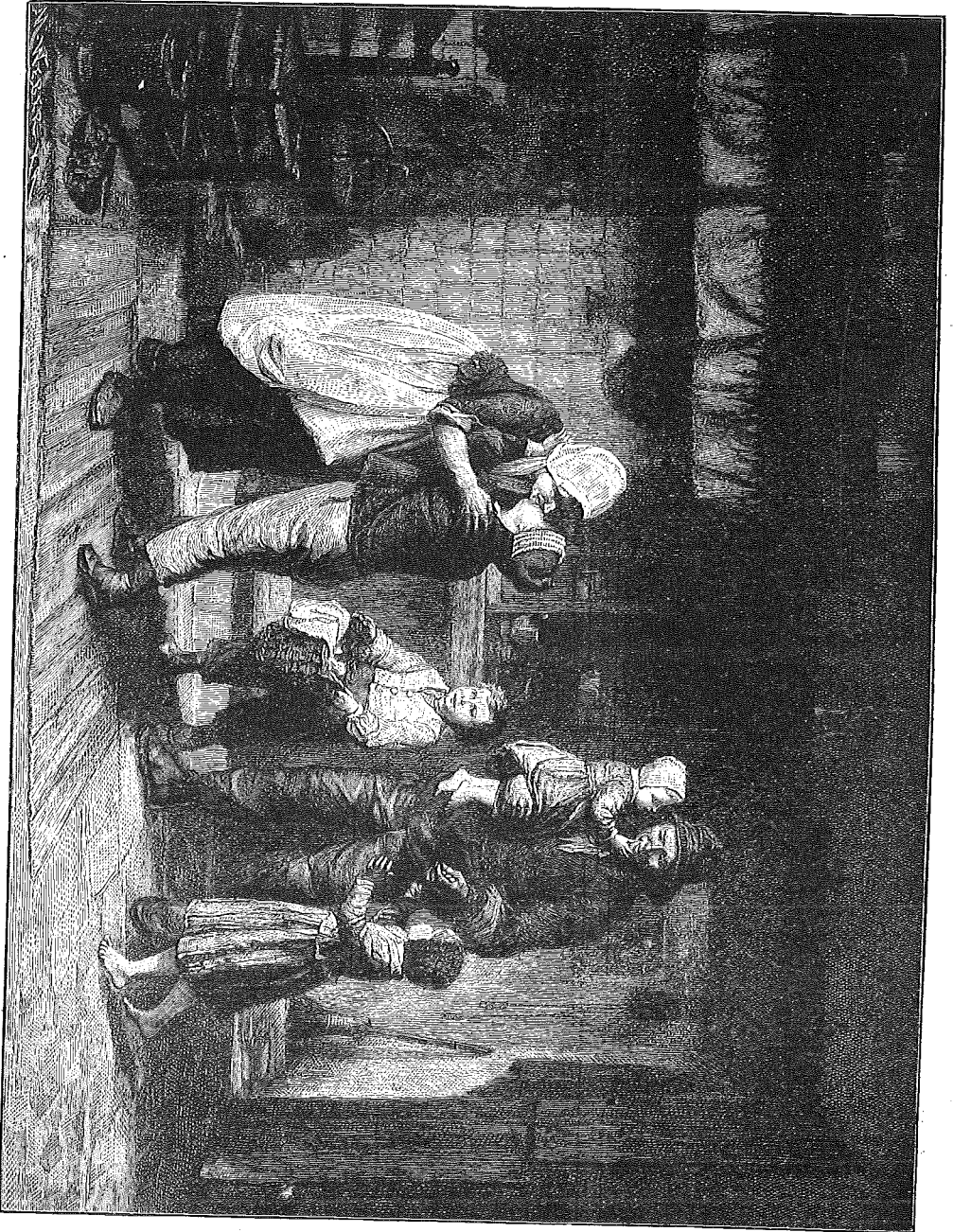
Mor er borte.

(Af „Nicolaiens fortællinger“.)

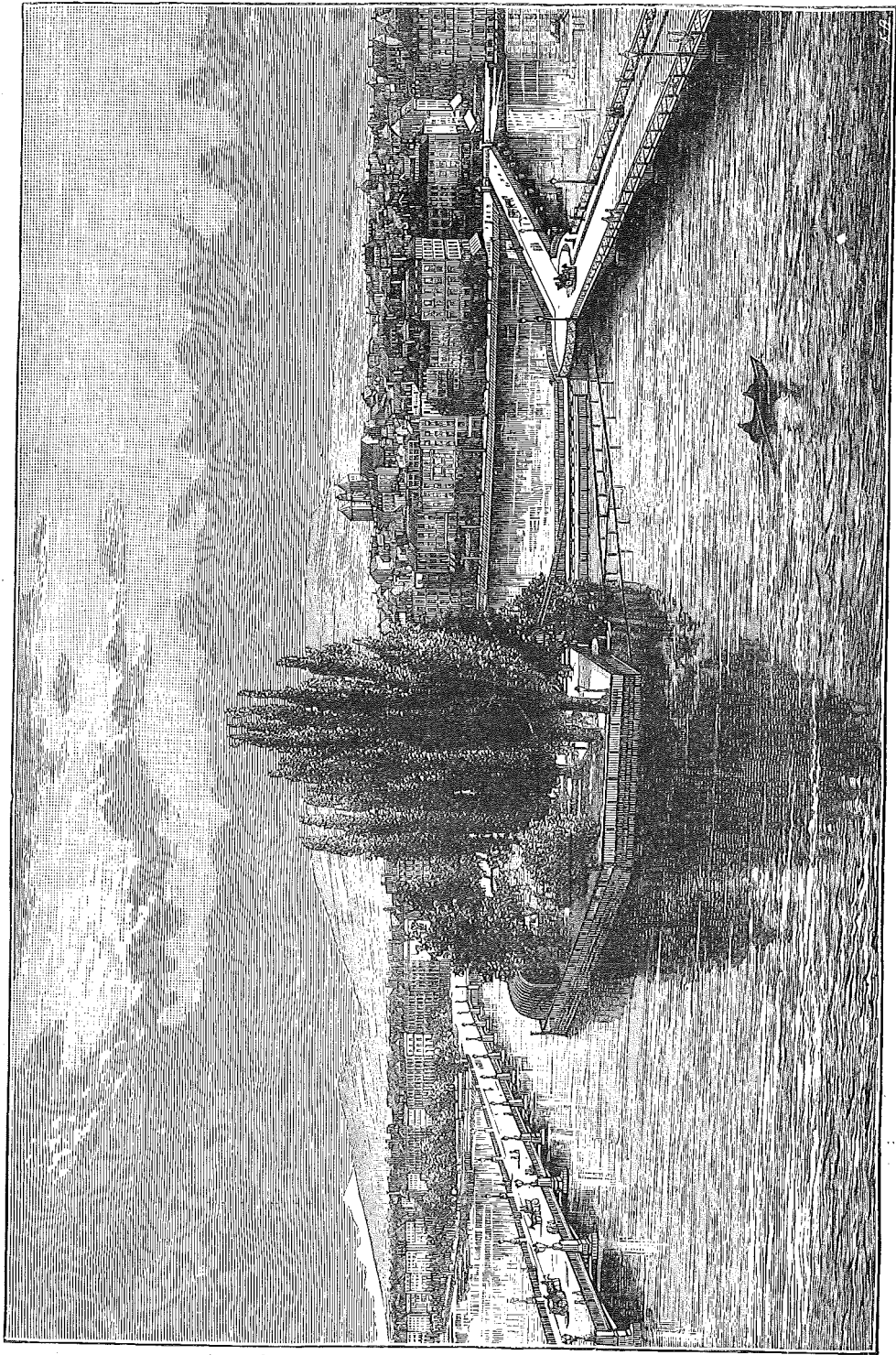
Jeg kunde vel være saa omkring 7 aar gammel dengang, tænker jeg. Mor og jeg var hjemme alene; det var vi saa ofte; far var mangengang borte i ugebis, og mine tre ældre brødre var flyttede bort for bestandig.

Vi trivedes forresten godt i vor ensomhed, mor og jeg. Vi boede paa landet og havde baade hest og kjoer og sauer og gris og kat, og det er underligt, hvad selskab der kan være i dyrene; vi forstod hverandre saa godt allesammen.

Jeg tror nok, at jeg var bra snild; det vilde nu være skam andet ogsaa. Men en og anden gang kunde det dog hænde, at mor var utilfreds med mig. Det var nu

Die Familie.

Parti fra Genf i Sveits.

tilfældet den dag, jeg her skal tale om. Hvad jeg havde gjort eller ladet være at gjøre, husker jeg ikke; men jeg skulde mene, jeg husker de øine, mor satte paa mig. „Det angreer du snart, Nils“, sagde hun; det var alt, hun sagde. Og det var sandt ogsaa; jeg angrede straks. Om hun forstod det, ved jeg ikke, for jeg sagde ingenting.

Jeg holdt vel paa med et eller andet pusleri, jeg ved ikke hvad; men saa, da jeg vilde sige mor noget, da var hun væk. Jeg saa i kjøkkenet, i kjelderens, paa loftet, — nei, ingen mor! Saa ud paa loven, i fjøset, i stalden, i vedskjulet, paa staburet, — ingen mor nogensteds! Na, hvor liden jeg syntes jeg blev! Og saa var der ligesom nogen tog tag om struben paa mig, saa jeg ikke fik puste. — Til at lede igjen, rasende fort: ind i stuen, i kjøkkenet, paa loftet, i kjelderens, paa loven, i fjøset, i stalden, i vedskjulet — nei, nei, nei. Saa ulykkelig har jeg vel aldrig kjendt mig — ikke paa den maade ialfald. Mor var altsaa virkelig gaaet fra mig; jeg var alene, aldeles alene. Hvor var hun dog gaaet hen? Jeg travede bort i smaastrøgen bortenom jordet, for omkring der og raabte: mor! mor! Raabte ja, men ikke saa det hørtes, det turde jeg ikke; jeg bare hvistede. Forstaar I det? Raabte hvistende!

Nei, saa stubbede jeg hjem igjen og satte mig paa skorstenssnippen. Da var graapus i kjøkkenet; den kom og strøg sig op til mig. Den tog det med ro, den; jeg syntes ikke, jeg ortede saapas som at stryge den paa ryggen for aldrig det. — Mon mor skulde være falden ned i brønden? Jeg afsted; men jeg turde ikke gaa lige bort til; jeg stod paa tærne et godt stykke fra, saabidt jeg skintede vandet; jeg var altfor ræd for at saa se det, jeg saa efter.

Saa gik jeg ind og tog bogen min og skulde læse; men det gik ikke. Jeg lagde hovedet ned paa bogen og sovned. Da jeg vaagnede, sad mor ganske rolig ved vinduet

og syede. Hun lod sig ikke merke med nogen ting; men jeg — ja, I kan vel gjette, hvad jeg gjorde? — Jeg lod mig heller ikke merke med nogen ting.

I maa ikke tro, at alle folk har det paa samme maaden.

Men der var et og andet at gjøre, og det er vist og sandt, at jeg var rask til at gjøre, hvad mor bad mig om.

Saa da aftenen kom, skulde jeg læse aftenbønnen; det gjorde jeg hver aften, fra jeg var 6 aar gammel. Vi havde en gammel andagtsbog. Der stod morgenbønner og aftenbønner for hver dag i ugen med salmer til og saa en del andre salmer udi bogen. Jeg læste aftenbønnen for den dagen (det var vist onsdag, tror jeg), men ikke den salmen, som hørte til. Jeg fandt op en salme udi bogen; den begyndte saaledes:

O, store Gud, jeg takker dig!
En kjærlig moder gav du mig,
en god og trofast fader.

Hvorfor tror I, jeg gjorde det?

Jeg var ganske vist lidt undselig; men jeg maatte takke Gud for det, han havde givet mig igjen den aften. Og jeg maatte lade mor forstaa, hvor meget jeg holdt af hende; men gaa lige hen til hende og sige det saadan bent frem, nei, det gik dog ikke an. — Slig er børn paa landet ofte, ja voksne folk ogsaa. — Saa sagde jeg det gennem salmen.

Mor sagde ingenting, hun heller; hun tog det aldeles, som det skulde saa være; men det er sikkert, vi forstod hinanden, mor og jeg.

Hvor hun havde været, eller hvorfor hun var gaaet, ved jeg den dag idag ikke; men der hændte mig aldrig mere noget sligt.

Der gives bønner, som et menneske kun kan bede for sig selv alene i enrum, ligesom der gives smerter og glæder, som enhver bærer hos sig selv alene. — [Tholuck.

Redningsmandskabets hund.

(Efter det engelske.)

I London findes en flok af mænd, som fører tilsyn med brandvæsenets redningsstiger, umaadelige stiger, som kan paabestses vinduerne i det brændende hus.

Samuel Wood, en af de tapreste og modigste af disse mænd, havde reddet over hundrede mennesker, kvinder og børn fra flammerne. Det maa dog siges, at de fleste af Woods bedrifter skyldes hans forunderlige lille hund; „Bill“. Beboerne i White-Chapel (et kvarter i den østlige del af London) havde givet den et sølvhalsbaand med indskrift, som belønning for dens værdifulde tjeneste i de ni aar, den havde været ansat ved redningskorpslet.

Bill var ligesom sin herre meget aarvaagen og var paa sin post hele natten, derfor sov den altid om dagen ved sin herres side. Det faldt den aldrig ind at løbe ud af døren, før end timen kom, da de begge skulde gaa til brandstationen. Bill tillod dog ikke sin herre at sove for længe, og han kunde altid være sikker paa at blive vækket i rette tid. Det er ubegribeligt, hvorledes hunden kjendte klokken, men at den gjorde dette, er vist; thi naar brandkorpslet havde udhvilet kl. 9, var Bill nøiagtig paa sin post.

Naar en brandalarm lød, begyndte Bill, som ellers var meget rolig, heftig at gjs. Wood behøvede derfor ikke at støde i sin signalpibe; thi alle brandmænd rundt omkring kjendte Bills gjøing saa godt, at den ene efter den anden kom løbende til for at hjælpe. Dersom brandalarmen fandt sted paa en tid, da der var saa folk paa gaden, løb Bill ind til de nærmeste kaffehuse, stødte døren op, gav sin velkjendte gjøing tiltjende, som om den vilde sige: „Kom og hjælp, kom og hjælp!“ Bill gjøede ikke forgjæves, dens befaling blev altid adlydt.

I mørke nætter maatte lygten tændes,

og da tog Bill den i munden, og ligesom en herold løb den foran sin herre. Naar redningsstigen blev opstillet, var Bill paa toppen af denne, inden dens herre endnu var naaet halvveien. Den sprang da ind mellem flammerne, og omgiben af røg løb den fra værelse til værelse og hjalp sin herre med at finde beboerne. Ved en saadan leilighed brændte engang ilden saa hurtig, og røgen blev saa tæt, at Wood og en af hans kamerater ikke var istand til at finde veien tilbage. Bill syntes pludselig at forstaa, i hvilken fare dens herre befandt sig, og den begyndte heftig at gjs. Wood og hans kamerat kjendte dette signal, og halvt kvalte af røgen krablede de efter Bill, og efter saa minuters forløb havde Bill ført dem hen til et vindu og paa denne maade frelst deres liv. Jo, Bill havde sandelig fortjent at bære sit sølvhalsbaand. Stakkars Bill havde ogsaa sine prøvelser og sine lidelser saavel som sine feire og sin hæder. Ved en ildebrand faldt den gennem et hul i loftet ned i en balje med kogende vand; efter dette led den frygtelig, men blev dog med nød og neppe reddet. To gange blev den kjørt over, men ved omhyggelig pleie kom den sig dog igjen og overtog atter sin tjeneste med stor iver. Den endte sit liv ved en ildebrand, idet den fra et tag styrtede ned paa gaden og døde paa stedet til stor sorg for sin herre og det hele redningsmandskab.

Om opdragelse.

Planterne bliver efter som den jordbund er, hvori sæden lægges, de bliver efter det solstik, den regn og dug, som de indaander. Og det er med børnene, som med planterne, de lever af den duft, de ubevidst indsuger, og som indeholder enten livsluft eller dødsluft for dem.—[D. Funde.

Fiskerfamilie.

(Se billedet.)

Mar og den ældste søn har været ude for at fiske; det er jo deres levebrød, og den unge gut maa tidlig være med faderen baade i godt og ondt veir; han er ikke gammel karlen endnu, men er alligevel til god nytte for far.

Smaasøskendene har sidet i vinduet og seet efter, om ikke far og bror snart vilde komme. Jo, der kom baaden indover, og alle tre styrter ud for at møde de kjære; mor maa blive inde og skynde sig at faa kaffekjedelen over og overlader det til de smaa at møde hendes mand og søn.

Nu kommer de alle ind i stuen. Nummer to af gutterne bærer stolt kurven med fisken; den ene af smaapigerne sidder paa fars arm, medens den anden følger ham ved haanden. Det lader til at have været moro for far, at de smaa mødte ham. Men den ældste gut har skyndet sig hen til mor og faar af

hende et hjærligt velkomsthys; hun er glad ved at have faaet gutten sin hjem igjen.

Genf i Sweitz.

[Med billede.]

Genf er en af de betydeligste byer i Sweitz; den ligger ved floden Rhodnes udløb i Genfersøen og har omtrent 70.000 indbyggere. Byen er sæde for livlig handel og industri og har et meget gammelt universitet. Blandt navnkundige mænd, som har boet i Genf, maa først og fremst nævnes den store reformator Calvin (+ 1564), og blandt mænd, som er fødte her, er vel Rousseau den mest bekjendte; han kom dog ikke til at tilbringe sit senere liv her, men i Frankrig.

Genf har mange pragtbygninger og flere smukke parker, men ved siden deraf ogsaa gamle, mindre pene hydele.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 1.

[En underlig historie om hundenes klogskab.]

Billedgaade.

